

ЖОДНОГО БІЛЬШЕ ЛЮТОГО!

Літо було в розпалі, світило сонечко, співали птахи, але ніхто не здавався щасливим. У країні склалася так звана *ситуація*, і батьки Сіґрун лише про це й торочили, заледве відриваючи погляди від газет чи комп'ютерів. У телевізорі без упину сперечалися економісти і політики, тож *ситуація* Сіґрун справді остогидла. Зрештою їй вдалося вмовити батьків вимкнути комп'ютери та піти разом до крамниці по морозиво й попкорн, а тоді подивитися якийсь шоу.

Дорогою до крамниці вони зустріли чоловіка, що тримав табличку з написом:

КІНЕЦЬ СВІТУ БЛИЗЬКО

— Це економіст? — спитала Сіґрун. Мати шикнула на неї:

— Не кажи дурниць, дитинко! Економісти ходять у костюмах.

Удома Сіґрун наготувала цілу мищину запашного посоленого попкорну і помчала до кімнати, де був телевізор.

— Оце гарно, — сказав тато, вмоштуючись зручніше, коли вся родина всілася на дивані.

Розпочалося шоу, і всі троє кілька хвилин просто не тямалися від сміху, аж раптом передача припинилася.

— Ми перериваємо цю трансляцію через економічну ситуацію, — проказав диктор.

На екрані з'явилося троє економістів.

«О ні, — подумала Сіґрун. — Знову».

ЖИТТЯ І СМЕРТЬ

Діамант, король Пангеї, зробився останнім часом надзвичайно дивним. Коли радники і придворні приходили до нього у справах, він замріяно витріщався перед собою, і всі знали, чому. Під час полювання у лісі Діамант зустрів прекрасну жінку. Вона ловила форель у невеличкому озерці, а біля її ніг лежав могутній тигр.

Він привітав її, а вона — його, і назвалася іменем Веснянка.

Очі її були мрійливими, наче медуза, що плине у товщі води, волосся її було наче водорості на березі, а вуста її були червоними, наче морська зірка.

«Морська зірка, — подумав Діамант. — Морська зірка».

Його серце калатало, немов новонароджений дельфін.

Вони удвох дісталися острівця на озері, де цілий день просиділи під старою вербою, розмовляли і жували соломинки. Під вечір Діамант був такий закоханий, що запросив її переїхати до нього у замок.

— Лишайся ліпше ти зі мною, — сказала вона і усміхнулася, ніби дражнилась.

— Хто ж тоді правитиме королівством? — спитав Діамант.

— Іноді можна правити більшим, правлячи меншим, — сказала вона і витягла форель на сушу.

Саме так король і вирішив зробити. За першої ж нагоди він скочив на коня і помчав до лісу.

— До зустрічі восени! — гукнув він до свого радника.

— А хто ж буде правити? — спитав той.

— Іноді можна правити більшим, правлячи меншим, — відказав Діамант і зник з очей.

Діамант і Веснянка провели разом усе літо, і ночами з їхньої хижі на озері лунали гигикання і звуки веселощів. Діамант відкрив Веснянці свою мрію — розширити королівство, але вона лише відказала:

— Гай-гай, усе, що нам потрібно, це ліс, кілька купинок і озеро.

Зрештою сталося так, що у лоні Веснянки затеплилося крихітне життя, і для короля весь світ зробився солодшим за цукор, а кожен звук став наче пташиний спів.

Весілля у них було пишне і видовищне, і тисячі навчених птахів ширяли над велелюдним натовпом, наче феєрверк.

Коли дитині закортіло побачити світ, Веснянку віднесли до кімнати в одній із веж палацу й поклали на шовкове ліжко. З вікна вежі відкривався краєвид на гори та долини, де у кронах дерев пурхали папуги. Але пологи виявилися важкими. Минули день і ніч, перш ніж дитина з'явилася на світ, і тоді з вежі пролунав вигук:

— НАРОДИЛАСЯ ДІВЧИНКА!

Королева взяла дитя на руки, лагідно усміхнулася і сказала:

— Яка ж вона гарна!

За тим вона закрила очі й більше їх не відкривала. Повирухи забрали дитину з її рук, а король намагався пробудити своє єдине кохання, але вона лежала нерухомою.

Король Діамант сховав обличчя у долонях. Його серце мало не розірвалося. Наче хтось узяв ножиці й перерізав одну за одною струни арфи у його грудях. Він не міг повірити, що ця прекрасна жінка, яка ще мить тому його цілувала, пішла назавжди. Неначе маленька зірка, що сяяла у нього в грудях, зруйнувалася і стала чорною дірою, що всотувала всю радість, яку він мав, усі смаки та кольори всесвіту. Він дивився на обрій, на сонце, на хмари і на світ, що рухався

— Клятї гноми, — прошепотів він до Радомисла, і його кісточки побіліли, коли він стиснув руків'я меча. — Як ти смієш паплюжити пам'ять мого батька?

Гном смиренно вклонився.

— Ви веліли мені казати правду. Чи я мав збрехати вам, повелителю? — запитав гном, дивлячись йому прямо в очі.

— З чим ви прибули?

Гном земно вклонився.

— Перший подарунок, який ми вам підносимо, — це Квітка-Альбінос. Цвіте раз на століття і то лише на мить, а потім в'яне.

Гноми підійшли до скрині й відсунули золоту тканину з одного краю. Крізь кришталево-прозору накривку король дивився на квітку, про яку чув лише з легенд і казок. «Квітку-Альбінос знайти важче, ніж єдинорога», — твердили перекази. Королеві явилось бліде стебло, увінчане міфічною квіткою, в існування якої мало хто вірив. Квітка була ніжною і химерною. Напівпрозорою, неначе марево.

— Що це за фокуси, гноме? Як можна зберегти квітку?

— Я прийшов не фокуси робити, — відказав гном, — я приніс вам дещо справжнє.

Сказавши так, гном зірвав полотно з решти скрині.

Король обійшов скриню і провів по ній долонею.

На іншому її кінці лежав Райський Сокіл. Зблизька його вигляд підтверджував усі чутки про цю легендарну істоту. Дзьоб блищав, наче срібний. Жовто-блакитне пір'я, міцні груди і золоті кігті.

— Райські Соколи тисячу років наглядали за королями з вашого роду. За всіма, крім вас, — урочисто проказав гном, але Діамант вловив у його голосі відлуння насмішки. Гном показав на витвори мистецтва, що прикрашали зал. Зображення і статуї пращурів Діаманта були позначені Райським Соколом. Усі, крім зображення Діаманта.

— Райські соколи вимерли п'ятдесят років тому, — сказав гном, — це останній.

— Тільки єдинорога бракує! — вигукнув придворний блазень. Зала вибухнула сміхом.

Гном мовчки вичекав, а тоді продовжив:

— А тепер увага. Скриня не скляна. Її зіткано з павутинного шовку, настільки щільного, що навіть сам час не може просочитися крізь нього. Коли її зачинено, час усередині зупиняється.

Шия короля пішла червоними плямами.

— Овва, — сказав він недовірливо, — то що ж, сокіл — і не опудало, і не спить?

— Ні, — відказав гном. — Спить сам час. Всередині скрині немає сну, немає думки, немає часу. Райський Сокіл і гадки не має про те, що минуло п'ятдесят років відтоді, як він опинився у скрині. Скидається на те, що він заморожений або спить, та насправді це не так. Час не торкається його. Сокіл не старішає, не підростає, не сивіє, не мислить, не бачить снів і не голодує. Він — поза часом. Схоже, що птах закляк, але насправді закляк сам час. Якщо ми відчинимо скриню, квітка зів'яне, а птах злетить.

Король затамував подих. Його змагала цікавість.

— Тоді відчиніть її, та й переконаймося у цьому!

Гном, одначе, зволікав.

— Добре подивіться на Квітку-Альбіноса, — сказав гном. — Це, мабуть, єдиний раз, коли ви бачите цю квітку. Нехай з вашої ласки нею помилується більше людей. Бо щойно я відчиню скриню, час торкнеться квітки, і вона вмить зів'яне.

— Відчиняй скриню! — крикнув король нетерпляче.

— Воля ваша, — сказав гном розчаровано.

Він уважно подивився на квітку і поклав руки на накривку скрині. Час із шипінням увірвався всередину крізь маленьку щілину. Прекрасна Квітка-Альбінос почорніла і розвіялася, наче згорілий папір. Від неї нічого не лишилося, крім крихітних ниточок, що витали у повітрі. Придворні разом здивовано зойкнули, а тоді зіщулилися й повалилися